

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Βύρων, παρὰ τὴν πτωχὴν ἐνδυμασίαν μου, δὲν εἶμαι ἐν τούτοις πένης τις ὃν ἡ τύχει παρασύρει καθ' ἑκάστην εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς· οὔτε τυχοδιώκτης οὔτε ἔμπορος. Ἀνῆλθω εἰς πλουσίαν, εὐγενῆ καὶ ἰσχυρὰν οἰκογένειαν· εἶμαι εὐγενὴς, πατρίκιος τῆς Ἀγγλίας καὶ ποιητής! Κατ' ἐμέ, τὸ βλέπειν, εἶναι, τὸ αὐτὸ τοῦ κατέχειν... καὶ θαρραλέως ἔλαβον τὴν ὁδοπορικὴν μου ράβδον, ἵνα ἐπισκεφθῶ καὶ καθέξω τὸν κόσμον, ἵνα παρατηρήσω καὶ συνθέσω ποιήματα! Τὰ προαισθημάτά μου οὐδόλως με ἠπάτησαν, κυρία· διέτρεξα τὴν Ἀνατολήν, ἐθαύμασα τὸν ἥλιόν σας, τὰ μνημεῖά σας καὶ τὰς γυναικὰς σας· εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς εὐτυχίας ἐπάτησα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀβύδου. Ἀνεμνήσθη τὸ Λεάνδρου, καὶ ὀλίγου ἐδέησε νὰ πνιγῶ διελθὼν τὸν πορθμὸν... καὶ μόνῃ ἡ ἐλπίς ἵνα σὰς ἴδω μ' ἔσωσε!

Μετὰ τὸ ὥραϊον τοῦτο προοίμιον ὁ λόρδος Βύρων διηγῆθη, μετὰ πολλῶν ἐπινοήσεων, αἰσθημάτων καὶ λύπης, τὴν ἱστορίαν ὁλοκλήρου τοῦ βίου του· ἐλάλησε πολλὰ καὶ ἀρκούντως ποιητικῶς ὥς ἦτο καὶ ποιητής. Ἡ ἀφελὴς προσοχὴ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς τῷ ἔδωσε πνεῦμα, ματαιότητα, θρασυτητα καὶ ὁμολόγησε ἐν πεζῷ πανθ' ὅσα φανταστικῶς ὑπέφερε καὶ ἔνεκα τῆς ἡλικίας του καὶ ἔνεκα τοῦ χαρακτῆρός του. Ἡ Αἰκατερίνη ἔσχε τὴν ἀγαθότητα νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ λέγῃ καὶ πολλὰκις ἐστέναζε, συνεκινήθη καὶ ἀπέμαξε δάκρυ, ἔνεκα τῆς ὥραίας διηγήσεως τῶν φανταστικῶν δυστοχημάτων μεγάλου ποιητοῦ.

Καὶ αἱ μάλλον διακεκριμέναι γυναῖκες, αἱ λογικαὶ ἢ εὐαίσθητοι, αἱ ψυχραὶ ἢ ἐνθυσιώδεις συγκινουμέναι ἐκ τῶν πομπωδῶν ἀφηγήσεων τῶν ὑποτιθεμένων συμφορῶν καὶ ψευδῶν θλίψεων. Αἱ ἐπιδεξιῶς καὶ μετὰ πνεύματος ἀναφερόμεναι ἀπογοητεύσεις τῆς νεότητος ἐλκύουσι συνήθως τὴν συμπάθειαν, τὰς παρηγορίας καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἐκ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τούτων, ἐκ τῆς καθημερινῆς ταύτης συνεχοῦς οἰκειότητος τῶν δύο φίλων, ὁποῖον ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν, εὐνόητον· ὁ σκεπτικὸς λόρδος Βύρων ἠράσθη... ἀληθῶς τῆς ὥραίας συζύγου τοῦ *θεριακλῆ*!

Σπανιώτατον πρᾶγμα εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον, ὃν οἱ φίλοι του ἐπωνόμασαν ἔξοχον αὐτάρεσκον! Ἄν ἡ Αἰκατερίνη τὸν παρετῆρει θλιβερῶς, ἄφωνος, τῷ ἐνέπνεε φόβον, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἐπεβάλλετο αὐτῷ καὶ τῷ ἐφαίνετο ὑπερφυσική. Ὅταν τῷ ὠμίλει, συνεκινεῖτο, μονονοῦκ ἔτρεμεν, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ φωνὴ τῆς ἦτο μελωδικὴ καὶ θωπευτικὴ ὅταν ἐγέλα, ἔχαιρε μετ' αὐτῆς. Ὅταν ἐκλαίεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐδάκρυον ὡσαύτως καὶ ὅταν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἀσπασμόν, ἀνεφρικία καὶ ἡσθάνετο σκοτοδίνην ἐξ ἡδονῆς... Ἦτο παράφρων.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἡ Αἰκατερίνη ἦτο ἀξιολύπητος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ καὶ ν' ἀγαπᾷ τὸν ποιητὴν, ὃν ἡ τύχη τῇ

ἀπέστειλεν. Ὁκονόμει καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν τὰς λέξεις, τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς ἀσπασμούς, οὓς ἔφερε τὴν ἐσπέραν πρὸς τὸν ἑραστήν της.

Καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς θεωρητικῆς μέθης ἦν τὸ ὅπιον ἔδιδε πρὸς τὸν Μπακρῆν, συνέβαινε καθ' ἑκάστην ἐσπέραν σκηνὴ ἀρκούντως παραδόξος καὶ ποιητικῆς ἐν τῇ ἀνατολικῇ ταύτῃ οἰκίᾳ. Κεκλιμένος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ διβανίου, ὁ Μπακρῆς ὠνειρεύετο κοιμώμενος, καὶ ἀπωτέρω ἡ Αἰκατερίνη ὠνειρεύετο αὖπνος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ λόρδου Βύρωνος. Τὰ ὄνειρα τοῦ συζύγου ἦσαν ἀντικαταπρισμός τοῦ πυρετοῦ, ἐν ᾧ τὰ τῆς γυναικὸς ἔκστασις ἔρωτος. Τὰ ψεῦδη τοῦ ὕπνου ἐδείκνυνον πρὸς τὸν μὲν ὅλα τὰ πλούτη τοῦ παραδείσου τοῦ Μωάμεθ· ἡ φαντασία, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ποίησις ἐδείκνυνον πρὸς τὴν δὲ ὅλας τὰς χαρὰς τοῦ ἐπιγείου παραδείσου. Ὁ ἀδιάφορος σύζυγος τῆς Αἰκατερίνης ἐτιμωρήθη καλῶς ἐκεῖ ὅπου ἡμάρτησεν· τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ ἡλιθίου τούτου φιλύπνου ἐβοήθησαν τὴν ἐκδίκησιν τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος· τὸ δηλητηριώδες ποτὸν τοῦ *θεριακλῆ* τὸν ἠμποδίζε νὰ βλέπῃ πίπτον, σταγὸνα πρὸς σταγὸνα, ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀπίστου δούλης του, τὸ ἐρωτικὸν φίλτρον τοῦ ποιητοῦ.

Μήπως ὁ Μπακρῆς ἐνόησεν ἐπὶ τέλους τὴν μυστικὴν μηχανορραφίαν ἣτις διεξήγετο ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς φιλοξενίας; Ἐπαυσεν ἄρ' ἔγε βασιζόμενος εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς συζύγου του καὶ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ξένου του; Ἀγνοῶ ἀλλ' αἰφνης ἀπέσυρε τὰς φιλοξένους παραγγελίας ἃς εἶχε δώσῃ εἰς τὴν Αἰκατερίνην· τῇ συνέστησε νὰ φαίνεται ἀδιάφορος καὶ ἐπιφυλακτικὴ πρὸς τὸν νέον φίλον τῶν τὴν διέταξε νὰ σιωπᾷ ἐνώπιον τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τῇ ἀπηγόρευσε νὰ τὸν βλέπῃ συχνά. Διὰ τί λοιπόν; τί ἐφοβεῖτο; τί ἤθελε; Τί διελογίζετο ὁ παλαιὸς ἔμπορος τῆς νήσου Ρόδου;... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατέστη ψυχρὸς εἰς τὰς συνήθεις αὐτοῦ σχέσεις μετὰ τοῦ εὐγενοῦς ξένου του· μόνον σπάνιοι καὶ ἀνωφελεῖς λόγοι ἀντηλλάσσοντο, βλέμματα ἀπλᾶ, ἐν εἰδεί χαιρετισμῶν. Συνήθης ὁμιλία τῶν ἦτο:—Καλ' ἡμέραν!—Καλὴν ἐσπέραν!—Καληνύκταν!—Βρέχει!—Κάμνει ζέστη!—Θέλετε νὰ καπνίσετε;—Ἰδοὺ ποία ἦτο ἡ μεταξὺ τοῦ Μπακρῆ καὶ τοῦ λόρδου Βύρωνος ὁμιλία.

Πρῶτον τινὰ ὁ ὑποπλοίαρχος Ἐκκενὴδ ἀνήγγειλεν τῷ φίλῳ του τὴν καταναγκαστικὴν ἀναχώρησιν τοῦ δρόμωνος μέλλοντος νὰ ἐκπλεύσῃ τὴν ἐπιούσαν τὸ βραδύτερον· ἐδέησε λοιπὸν ἵνα ὁ λόρδος Βύρων συγκατατεθῇ νὰ χωρισθῇ τῆς Αἰκατερίνης... Ἀλλ' ἡ ἑρῶσα Ἑλληνὶς ἀπήτησε παρὰ τοῦ ἐραστοῦ της τὴν ἐπίσημον ὑπόσχεσιν νὰ τὴν ἀναμένῃ, νὰ τὴν ἴδῃ, νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, ἀπαξ ἔτι, κατὰ τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὁχθῆς, ὅπισθεν τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Ἀβύδου. Ἡ Ἡρῶ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ αὕτη τὸν Λεάνδρον!

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ὁ λόρδος Βύρων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Στεφάνου, μετέβη εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Ἐκάθησαν σιγηλοί, παρὰ τὴν ἀκτὴν· μετ' οὐ πολὺ, λέμβος διῆλθε πρὸ αὐτῶν καὶ ἀνεγνώρισαν τὸν Μπακρῆν, ναί, τὸν Μπακρῆν, ἱστάμενον ὄρθιον καὶ ἀκίνητον παρὰ τὸν κωπηλάτην... Ταυτοχρόνως σχεδόν, δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ τὰ βλήματα ἐσύριξαν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ λόρδου Βύρωνος· ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη καὶ τὰ πάντα ἔληξαν.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνη;

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὰς πρώτας λάμψεις τοῦ ἡλίου, ἀφ' οὗ ἀνέμενε καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα, ὁ ἔρων ποιητῆς παρετῆρησεν ἀνασκιρτήσας, παρὰ τοὺς προποδας τῶν ἐρειπίων τοῦ πύργου τῆς Ἀβύδου τὸ πτώμα γυναικὸς ὅπερ τὰ κύματα εἶχον ἐκβράσῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς... Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Μπακρῆ διῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ δικαιοσύνη ἀπεδόθη!

— Ἀναγνωρίζετε τὴν γυναῖκα ταύτην, μυλόρδε; ἠρώτησε τεθλιμμένος ὁ Στέφανος.

— Ναί, ἐκείνη εἶναι! ἀνέκραξεν ὁ ποιητῆς τοῦ *Dor Zouar*, παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν δύστηνον Αἰκατερίνην. Νεκρὰ ἦ ζῶσα, ἡ Ἡρῶ ἦλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν τοῦ Λεάνδρου!

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερά ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία *Pierre Zaccane* (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία *H. Emille Chevalier*..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία *Maximilien Perrin* (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δρχ. 3,50 (3,70)

«Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα *Λουδοβίκου Νοῦρ*..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μαθ' ἰδὴ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) *Εὐγενίου Σὺν*..... Δρ. 7 (8)

«Ζῆλ Βλὰ» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)

«Ἀνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ *Γρ. Δ. Ξενοπούλου*. Δρ. 2 (2,20)

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλόν, *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου*..... λ.π. 50 [60]

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετὰφρασις *Λάμπρου Ένυλῆ*. Δρ. 3 (3,30)

«Λέων Ἀσώνης», μυθιστορία *Γεωργίας Σάνδης*, μετὰφρασις *Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση*. Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἀῖνα» *Αἰμιλίου Ρισδούργ.* Δρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὁραία Παρισινή»..... λ.π. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία *Εὐγενίου Σὺν*, μετὰφρασις *Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση* (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία *Ponson-Derrail*..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ *Γ. Ἀνδρικοπούλου*..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία *Ἰουλίου Βέρν.*..... Δρ. 1 (1,20)